

**R. P. Francisci Svarez Granatensis, E Societate Iesv
Doctoris Theologi, Et In Connimbricensi Academia
Sacrarum Litterarum primarii Professoris Opvs, De Virtvte
Et Statv Religionis**

Qvo Quid Contineatvr, Index proximus indicabit

De Obligationibus Religiosorum ex Regula, Prælatione & subiectione
regulari prouenientibus, De varietate Religionum tam in genere, quàm in
specie, De Religione Societatis Iesv in particulari

Suárez, Francisco

Mogvntiæ, 1626

XVIII. An prædictus Episcopus gaudeat gratius suæ Religionis: & vtrum
omnia dicta à cap. 10 procedant de Religioso assumpto ad Cardinalatum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93501](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93501)

CAPVT XVIII.

An Episcopus regularis gaudeat gratiis suis religionis. Et quæ obligationes maneant in religioso facto Cardinali.

I. Pro priora parte tituli arguitur negativè.

DVO in titulo posita supersunt breuiter inquirenda circa hanc materiam. Primum est, an religiosus factus Episcopus gaudeat priuilegijs, & indulgentijs, concessis suæ religioni. Ex dictis enim videtur sequi pars negatiua, quia Episcopus iam non tenetur oneribus religionis; ergo nec priuilegijs & commodis gaudere debet. Item hæc priuilegia conceduntur intuitu religionis, sed Episcopus iam non est membrum illius religionis; ergo nec communicat cum ipsa in priuilegijs, & gratiis. Propter hæc quidam absolute, & sine vlla limitatione excludunt Episcopum regularem à participatione omnium gratiarum suæ religionis: nam cessante causa fundamentali priuilegij, cessat priuilegium, vt in materia de legibus tractauimus, & notat Glossa in cap. *Ita nos*. 25. q. 2. verbo *Cessauerunt*. Decius in cap. *cum accessissent*. de constitutionibus. n. 15. Sed ex eodem fundamento potest contrarium suaderi, quia priuilegia conceduntur in fauorem status religiosi, qui non tantum est in toto corpore mystico religionis, sed etiam in singulis personis eius; sed hic status verè manet in Episcopo, non solum in genere, sed etiam in tali specie, vt ostensum est ca. præced. ergo in illo non cessauit causa & fundamentum priuilegij, aut indulgentiæ; ergo nec gratia ipsa cessauit, quia non est specialiter reuocata, vt supponimus, nec sublatum est fundamentum vt per se ipsa cesset.

II. Deciso per distinctionem.

Quapropter distinctione mihi vtendum videtur, nam aut gratiæ & priuilegia concernunt corpus religionis, vt sic, & fauorem eius, quoad iurisdictionem, administrationem temporalium bonorum, & alia huiusmodi, aut respiciunt singulas personas. De prioribus non videtur dubium, quin Episcopus illis gaudere non possit, vt conuincit prior ratio facta; talia enim priuilegia non fundantur in toto statu religioso personali, sed in vinculo, & coniunctione ad hoc corpus, cui per se primo conceduntur, & ad illius vsum, & commodum ordinantur. De posterioribus autem iterum distinguendum est, quia vel vsum talium gratiarum aut priuilegiorum ab Episcopo vsurpatus, esset onerosus ipsi religioni, vel non. Quando priuilegium concedit gratiam, qua persona religiosa gaudere potest in commodum suæ animæ, vel corporis, sine onere, vel grauamine suæ religionis, profectò non cessat propter statum Episcopalem. Sicut enim diximus obligationes, & vincula substantia- lia religionis, quæ non repugnant muneri Episcopali in ipso, seu cum ipso durare, ita etiam ratio postulat, vt gratiæ, & indulgentiæ status religiosi, quibus potest Episcopus frui sine incommodo suæ religionis, in ipso etiam perseuerent, & ita omnes rationes pro vtraque parte propositæ, hanc assertionem persuadent, quia verisimile est solum religiosum statum quoad substantiam eius esse sufficiens fundamentum, & causam talium gratiarum, & quoad eas retorquetur optimè illa ratio, quod qui retinet religionis onus, debet etiam retinere fauores eius.

III.

At verò, si vsum talium gratiarum redderet in onus religionis, aut monasterij, admittendus non est, quia semper censetur huiusmodi fauor principaliter concessus in fauorem religionis. Et quoad hoc procedit quædam declaratio Sixti IV. quæ refertur in monumentis Minorum fol. apud me

149. concess. 365. quæ sic habet; Ne ex habilitationibus ad beneficia, cum facultate, quod etiam post illa obtenta, in domibus dictorum ordinum residere, ameras habere in illis, & in generalibus capitulis fratrum eorumdem Prælatorum, & Minorum ordinum vocem actiuam, & passiuam habere, ac priuilegijs fauoribus, gratiis, & indulgentijs, quæ ipsorum ordinum professoribus gaudere possunt, præfatum ordinibus, & illorum professoribus gramam in inf. ratur: eisdem motu, & auctoritate decernimus. huiusmodi habilitationis litteras intelligi, & interpretari debere, vt fratres ipsi quibus concessa sunt, vel conceduntur in posterum per Sedem Apostolicam, postquam aliquod beneficium adepti fuerint pacifice, ac pro Capellani in aliquibus Ecclesijs capere deservire, concessibus prædictis, prout vocem actiuam & passiuam, retentionem in domibus dictorum ordinum, ac retentionem dictarum domorum, camerarum, & alia, quæ ordinum præfatorum sunt concernentia, de eorum ordinum Prælatorum consensu, dumtaxat gaudere possint, & non alias, neq. alio modo. Idem statuentes de promotione ad cathedrales, etiam tituli appellatas Ecclesias, & alias dignitates Ecclesiasticas. In quo indulto expendo Pontificem non absolute excludere hos Episcopos à participatione gratiarum, sed cum duplici limitatione, vna est, si illa sit cum onere religionis, quæ significatur in illis verbis, prout vocem actiuam, &c. vsque ad illa, quæ ordinum præfatorum sunt concernentia. Alia est, vt illa non sit sine consensu Prælatorum; unde colligitur, de consensu Prælatorum etiam posse frui his gratiis concernentibus aliquo modo religionem ipsam, & consequenter ad fruendum alijs gratiis, quæ corpori religionis nihil obstant, Prælatorum consensum necessarium non esse.

Aliud dubium est, an omnia, quæ diximus de Episcopis, eodem modo locum habeant, in Cardinalibus religiosis, etiam si Episcopi non sint. Ad id quod breuiter dicitur, eodem modo omnia accommodanda esse, quia religiosus Cardinalis verè religiosus manet. eadem. n. est de illo ratio, vel certe maior, quia ex vi illius dignitatis non ita constituitur in statu perfectionis, sicut Episcopus. Quare vinculum paupertatis retinet, & incapax est proprii dominij, & ideo sine dispensatione telian non potest, vt rectè dixit Baldus, in Authentica *litem*. de Episcopis, & Clericis. Vide Martinum Laudensem in tract. de Cardinalibus. q. 8. & 59. & Andream Barbatiam de præstantia Cardinalium. p. q. 3. & Hieronymum Manfredum de Cardinalibus. q. 133. Vnde quidquid acquirit post talem dignitatem, Ecclesiæ suæ videtur acquirere, semper enim habet alicuius particularis Ecclesiæ titulum, & regimen: Alias acquireret Ecclesiæ Romanæ seu Apostolicæ sedi. Quod verò ad obedientiam attinet, quod clarum est soli Pontifici immediate subesse, retinet tamen idem obedientiæ vinculum. De obligatione verò ad alias obseruantias regulæ eadem ratio ex-emptionis est, quia iuxta institutionem Ecclesiæ per ipsam illam dignitatem æquè separatur quis à corpore religionis atque Episcopus. Habitum tamen deferre debet, ita enim obseruat Ecclesiæ vsum, & facit. uent iura supra citata. Solum religiosus factus Summus Pontifex hac obligatione liberatur. Quamuis tamen substantiam status religiosi non amittat, vt in superioribus tractando de obedientiæ voto tactum est.

CAPVT XIX.

Verum Religiosus professus possit ad beneficium, vel dignitatem inferiorem Episcopali transire, & quo iure tunc obligetur?

SUPpono in primis religiosum ex vi professionis suæ non esse incapacem Ecclesiastici beneficii, & etiam curam animarum annexam habentis. Sunt qui